”…och ändå blir det program”

Luften är tät och stillastående, det är strax före kaffet, och jag frågar ut i rummet om någon vill säga något. De församlade är en grupp relativt unga synskadade och jag är en av de tillika synskadad, gästande föreläsarna. Ingen ser någon annan på det sedvanliga med-ögonen-sättet i rummet, men vi är alla mycket medvetna om varandras existens; vi är här som grupp bortom den ”seende” världen.

En ung man, han låter försynt på ett ilsket sätt, säger att jag, när jag gör radioprogram, alltid borde inleda varje sändning med att påpeka det faktum att jag är ordentligt synskadad varpå jag som den gode handikappambassadören borde avfyra ett mindre brandtal på temat ”Alla, oavsett funktionshinder, måste få en plats på arbetsmarknaden”. Efter denna inledning skulle så signaturen startas och programmet rulla igång. Han menar att det är min skyldighet som offentlig person att använda min eventuella pondus för att uppnå en rättvisare värld. Jag tar ett djupt andetag och försöker förklara min inställning till hans sakframställan: När jag gör radioprogram använder jag inte mina ögon utan min hjärna, mina öron, min mun, mina erfarenheter och min fantasi. Jag sticker inte under stol med att jag själv är synskadad om nu sändningen råkar handla om t ex synskador, men handlar däremot programmet om situationen i Mellanöstern är min egen belägenhet som funktionsnedsatt i sammanhanget fullständigt irrelevant. Om nu någon lyssnare, trots att ämnet är något helt annat, skulle komma att reflektera över mitt handikapp spelar det absolut ingen roll – tvärtom; jag är bara ett av många exempel på att även människor med fysiska tillkortakommanden kan utföra ett gott arbete.

Anledningen till att jag är programledare är inte att jag knappast ser något alls, det är vare sig en merit eller, med rätt arbetshjälpmedel och en förstående tekniker, en belastning. Det är som det är och det fungerar i allmänhet rätt väl. Det slår mig att de producenter jag arbetat med har varit både polioskadade, lesbiska såväl som bögar och lägg då därtill att undertecknad är blind; och ändå blir det program!

Om vi som inte är exakt som alla andra vägrar att göra oss till offer och de som sitter i ansvarsfulla positioner hivar sina skygglappar kan den här världen bli ett riktigt hyggligt ställe att befinna sig i och jag är övertygad om att den här boken pekar i rätt riktning.

Täppas Fogelberg